

Arrest

nr. 298 567 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X, X en X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 mei 2022 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer zeven aanvragen gezinshereniging indiende, die allen negatief werden afgesloten, de laatste op 28.04.2021. Wat mevrouw betreft, uit het administratief dossier blijkt dat zij twee visumaanvragen type C indiende bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Marokko. Beide aanvragen werden goedgekeurd waarbij haar laatste visum geldig was van 25.07.2019 tot 08.09.2019 (ook voor haar beide zoons). Mevrouw verkoos echter de termijn van haar visum niet te respecteren en nestelde zich in illegaal verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter hier geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name één jaar, tien jaar en acht jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen, qua lezen en schrijven. Echter, we stellen vast dat hun kinderen pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, temeer daar de kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Marokko. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen over een goede mondelinge beheersing van het Arabisch beschikken. Veronderstelling die verder ondersteund wordt door de vaststelling dat geen van de ouders bewijzen voorlegt van Nederlandse lessen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen, minstens tot op zekere hoogte, vertrouwd zijn met de Marokkaanse taal en cultuur en dat zij zich opnieuw vlot kunnen aanpassen aan de taal en

scholing in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer een waar trauma zou veroorzaken bij hun kinderen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52- 0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3- 265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene nooit een aanvraag tot internationale bescherming indienden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn. Wat betreft artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dit Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C- 617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. De oudste kinderen verblijven pas sinds de zomer van 2019. Ze tonen niet dat hun kinderen hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Uit de goedkeuring van twee visumaanvragen blijkt dat hun situatie in Marokko, minstens in 2019, stabiel was aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Betrokkenen tonen niet aan dat er, afgezien van de broer van mijnheer, familieleden in België verblijven, waardoor aangenomen mag worden dat hun familieleden zich in het land van

herkomst bevinden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in het land van herkomst niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader, kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen bindingen meer zouden hebben met het land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleef immers ruim 30 jaar voor mijnheer en ruim 29 jaar voor mevrouw in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen beroepen zich op de bescherming van artikel 8 EVRM omdat België het centrum geworden zou zijn van hun sociale en economische belangen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name de broer van mijnheer, zijn echtgenote en hun twee kinderen. Echter, er is geen sprake van samenwonen met deze familieleden noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. Dit wordt verder ondersteund door de vaststellingen dat alle zeven aanvragen gezinshereniging van mijnheer, in functie van zijn schoonzus, geweigerd werden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de

bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat mijnheer een werkbeploofte voorlegt en aan de slag zou kunnen in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2014 in België zouden verblijven, dat zij het grondgebied niet meer verlaten zouden hebben, dat al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn, dat zij vlot Nederlands zou spreken, dat zij tal van contacten zouden hebben, dat zij op de hoogte zouden zijn van onze waarden, normen en gebruiken en deze ook zouden respecteren, dat zij beiden in het bezit zouden zijn van een rijbewijs, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt en mevrouw haar Marokkaans rijbewijs, dat zij zeven getuigenverklaringen voorleggen evenals een werkbeploofte voor mijnheer, het resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie voor mijnheer en het Marokkaanse diploma van mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer :

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoon dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet aanwezig zou zijn in het land van herkomst.

Het gezins- en familielevens : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.4. Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

(...), geboren op (...) 2013, nationaliteit: Marokko

(...), geboren op (...) 2014, nationaliteit: Marokko

(...), geboren op (...) 2022, nationaliteit: Marokko

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet aanwezig zou zijn in het land van herkomst.

Het gezins- en familielevens : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22bis van de Grondwet “*waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen eveneens artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden achten.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 08/05/2023, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van openthoud in het buitenland”

En nog

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft dient opgemerkt dat de bescherming van artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs ... De loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

En nog

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.;

En nog

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen, qua lezen en schrijven. Echter stellen we vast dat de kinderen pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat de kinderen in de huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, temeer daar de kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Marokko. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat dat hun kinderen over een goede mondelingen beheersing van het Arabisch beschikken. Veronderstelling die verder ondersteund wordt door de vaststelling dat geen van de ouders bewijzen voorlegt van Nederlandse lessen. Er mag dan ook van uit gegaan worden dat hun kinderen, minstens tot op zekere hoogte vertrouwd zijn met de Marokkaanse taal en cultuur en dat zij zich opnieuw vlot kunnen aanpassen aan de taal en scholing in het land van herkomst.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Evenwel gaat de gemachtigde hier uit van het totaal foutieve uitgangspunt dat de moedertaal van de kinderen Arabisch is.

De kinderen spreken noch verstaan Arabisch.

Verzoekers zijn Berber van origine en spreken dat ook Berbers als voertaal binnen het gezin.

Enkel een zekere mondelinge kennis van berbers, wat een idd slechts een gesproken taal is, kunnen de kinderen geen aansluiting vinden in het onderwijs in Marokko, waar de voertaal Arabisch is.

Het is in casu fout op te stellen dat de voertaal binnen het gezin Arabisch is.

De kinderen spreken noch schrijven Arabisch.

De origine van verzoekers staat in casu vast.

Daarbij werden de ouders en de twee oudste kinderen geboren in Al Hoceima waar het overgrote deel van de bevolking van berber origine is.

De gemachtigde heeft op dit punt het dossier onvoldoende nagekeken en ging derhalve onzorgvuldig te werk.

In het Belang van de kinderen diende dit wel te gebeuren ; het tegendeel betreft een ernstige nalatigheid van de gemachtigde.

En nog

Betrokkenen beroepen zich op het Hoger belang van hun kinderen en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het EVRM, artikel 42(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU

Er werd geen enkele rekening gehouden met het werkelijke verloop van de schoolloopbaan van de oudste kinderen.

Amin werd geboren op 06/10/2014 ; en zal aldus dit jaar (2023) 9 jaar worden.

Het kind is schoolplichtig, sedert zijn 6 jaar en volgt nu het vierde leerjaar van de lagere school in het Nederlands.

Ali werd geboren op 20/02/2013; en werd 10 jaar in 2023. Hij volgt het vijfde leerjaar.

De eerste schooljaren zijn voor kind zeer belangrijk. Het leert de eerste vaardigheden, zoals lezen en schrijven in de Nederlandse taal.

Een verwijdering van het grondgebied, ook al zou deze maar tijdelijk zijn, betekent een niet meer in te halen achterstand in het leerproces.

Temeer daar deze kinderen geen enkele notitie hebben van de Arabische taal (zie hierboven) zodat ze geen aansluiting vinden in het onderwijs in Marokko.

Ook een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, heeft een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan als gevolg, met alle nadelige gevolgen van dien.

Uit de bestreden beslissing volgt totaal niet dat de gemachtigde, bij de beoordeling van de gevolgen van een onderbreking van de schoolloopbaan, rekening zou gehouden hebben met de werkelijke/de concrete schoolloopbaan van het kind; mn dat de oudste kinderen inmiddels instroomden in de lagere school. De gemachtigde ging derhalve uit van een niet correcte feitenvindingen kwam also tot een onredelijk besluit.

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Deze positieve verplichting, om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, ligt bij de Overheid, de gemachtigde van de Staatssecretaris telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen.

Dat art. 3, 6, 12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

In casu wordt verwezen naar de prille schoolloopbaan van de oudste kinderen en de blijvende nadelige gevolgen die een terugkeer naar Marokko, ook al is deze tijdelijk, heeft op deze schoolloopbaan. - zie hierboven.

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind ; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

De andere overwegingen van de Staatssecretaris, mn. dat het kind alhier naar school gaat kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet elders - niet in het land van herkomst - kan verkregen worden, zijn niet ter zake dienend .

Bij de beoordeling van de door verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, kan hic en nunc, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de Overheid om hierop haar beslissing te stelen.

De gemachtigde ging onzorgvuldig te werk en kwam daardoor ook tot een niet empirisch gesteund besluit.

Verzoekers beroepen zich ook op art. 8 EVRM.

Verzoekers vormen en kerngezin samen met hun kinderen.

Wegens het langdurig verblijf in België zijn de economische en de sociale belangen van het gezin in België gelegen.

De gemachtigde motiveerde nog als volgt :

Betrokkenen beroepen zich op de bescherming van artikel 8 EVRM omdat België het centrum geworden zou zijn van hun sociale en economische belangen.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé — en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Deze afweging, werd door de gemachtigde van de staatssecretaris niet gemaakt; hij heeft dan ook niet gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom in casu de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten; mn. de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

Nochtans gaat het hier over een kerngezin, bestaande uit ouders en kinderen.

Verzoekers beroepen zich op de bescherming van art 8 EVRM in zoverre dit ook de economische en de sociale belangen van hun kerngezin beschermt.

Verzoekers wonen al meerdere jaren in België: Het centrum van hun belangen ligt op het Belgisch grondgebied; temeer daar de schoolgaande kinderen (het weze herhaald) hier volledig geïntegreerd zijn. Gelet op de zeer jonge leeftijd waarop zij naar België kwamen, liepen ze nooit school in hun land van herkomst en zij alleen vertrouwd met het Belgisch onderwijssysteem.

Het is dan ook onredelijk van de Staatssecretaris om te stellen dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden met België dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen.

De analyse die de gemachtigde verder maakt over de verhouding van het kerngezin van verzoekers en de gezinnen van hun overige familieleden die in België wonen; mn of er al dan niet een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat met deze gezinnen, is dan ook niet ter zake dienend.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt art 8 EVRM buiten werking met de motivatie dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding “wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” Vooreerst weze herhaald dat in casu uit niets kan afgeleid worden dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor de schoolgaande kinderen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken. In geval van de minste onzekerheid moet het belang van het kind primeren bij elke beslissing die genomen wordt.

Het belang van kind primeert op dat van de Overheid, die stelt dat de kinderen ook al is het tijdelijk moeten verwijderd worden van het grondgebied om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen in het land van herkomst.

De aanwezigheid van schoolgaande kinderen op het Belgisch grondgebied maken zeker een buitengewone omstandigheid uit om de aanvraag op basis van art. 9 bis niet via de gewone weg in te dienen maar wel op het Belgisch grondgebied.

Uit bovenstaande redenering volgt dat de Staatssecretaris stelt dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst, slechts tijdelijk zal zijn, zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid.

Op dit punt is de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig voorbereid.

Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, is het voor verzoekers niet mogelijk om de kinderen mee te nemen naar Marokko, zodat zij verplicht zullen zijn om het kind in België achter te laten teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren

De beslissing van de Staatssecretaris tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk omdat het leed dat het kinderen, erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de gemaakte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de Staatssecretaris bij ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag nog allé mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden.

In de betreden beslissing werd er geen rekening gehouden met alle aspecten en aangehaalde elementen van de zaak.

Art 8 EVRM en art 3 IVRK werden geschonden.

Het middel is gegrond."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aanhalen, besproken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en in het licht van artikel 8 van het EVRM

en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.7. De verzoekende partijen stellen vooreerst dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitgaat van het totaal foutieve uitgangspunt dat de moedertaal van de kinderen Arabisch is, dat de kinderen Arabisch spreken noch verstaan, dat zij Berbers van origine zijn en ook Berbers spreken als voertaal binnen het gezin, dat met enkel een zekere mondelinge kennis van Berbers, wat inderdaad slechts een gesproken taal is, de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko, waar de voertaal Arabisch is, dat het *in casu* fout is te stellen dat de voertaal binnen het gezin Arabisch is, dat hun origine *in casu* vaststaat, dat zij en de twee oudste kinderen geboren werden in Al Hoceima waar het overgrote deel van de bevolking van Berber origine is, dat de gemachtigde op dit punt het dossier onvoldoende heeft nagekeken en derhalve onzorgvuldig te werk ging, dat in het belang van de kinderen dit wel diende te gebeuren en dat het tegendeel een ernstige nalatigheid van de verwerende partij betreft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met voormeld betoog volgende motieven van de eerste bestreden beslissing bekritisieren:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen, qua lezen en schrijven. Echter, we stellen vast dat hun kinderen pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, temeer daar de kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Marokko. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen over een goede mondelinge beheersing van het Arabisch beschikken. Veronderstelling die verder ondersteund wordt door de vaststelling dat geen van de ouders bewijzen voorlegt van Nederlandse lessen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen, minstens tot op zekere hoogte, vertrouwd zijn met de Marokkaanse taal en cultuur en dat zij zich opnieuw vlot kunnen aanpassen aan de taal en scholing in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad wijst er in eerste instantie op dat het de verzoekende partijen toekwam in hun aanvraag precies te verduidelijken welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek in Marokko in te dienen. Nergens uit de aanvraag blijkt dat zij erop gewezen hebben dat zij Berber van origine zijn en enkel Berbers zouden spreken. Dit blijkt overigens ook uit geen enkel ander stuk van het administratief dossier. De verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij op dit punt het dossier onvoldoende heeft nagekeken en derhalve onzorgvuldig te werk ging, dat in het belang van de kinderen dit wel diende te gebeuren en dat het tegendeel een ernstig nalatigheid van de verwerende partij betreft. Door te wijzen op het loutere feit dat de verzoekende partijen en de twee oudste kinderen geboren werden in Al Hoceima en met de loutere bewering dat aldaar het overgrote deel van de bevolking van Berber origine is, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd door er niet van uit te gaan dat zij Berbers van origine zijn. Nog minder maken de verzoekende partijen met een dergelijk betoog aannemelijk dat de verwerende partij op grond van de gegevens van het dossier ervan diende uit te gaan dat de verzoekende partijen enkel Berbers, en geen Arabisch, kennen.

Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partijen enig belang hebben bij hun betoog dat erop neerkomt dat de verwerende partij verkeerdelijk ervan uit is gegaan dat hun moedertaal Arabisch is terwijl dit Berbers is. Deze materiële misslag heeft geen invloed op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Immers blijven de motieven onverminderd gelden, minstens tonen de verzoekende partijen met hun betoog het tegendeel niet aan. Uit de motieven blijkt zo dat de kinderen pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven, het dan ook zeer ongeloofwaardig is dat zij in de huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de verzoekende partijen de kinderen niet zouden opgevoed hebben in deze taal, te meer daar de kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Marokko, dat er dan ook van uitgegaan mag worden dat de kinderen over een goede mondelinge beheersing van hun moedertaal beschikken, dat deze veronderstelling verder gesteund wordt door de vaststelling dat geen van de ouders bewijzen voorlegt van Nederlandse lessen, dat er dan ook mag vanuit gegaan worden dat hun kinderen, minstens tot op zekere hoogte, vertrouwd zijn met de Marokkaanse taal – *in casu* Berbers – en cultuur en dat zij zich opnieuw vlot kunnen aanpassen aan de taal en scholing in het land van herkomst.

Het betoog dat de kinderen Arabisch spreken noch verstaan is dan ook niet dienstig. Waar zij aldus wijzen op het feit dat zij Berber van origine zijn en ook Berbers spreken als voertaal binnen het gezin, bevestigen zij de motieven van de bestreden beslissing dat het dan ook zeer ongeloofwaardig is dat zij in de huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat zij de kinderen niet zouden opgevoed hebben in deze taal.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat met enkel een zekere mondelinge kennis van Berbers, wat inderdaad slechts een gesproken taal is, de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko, waar de voertaal Arabisch is, dat het *in casu* fout is te stellen dat de voertaal binnen het gezin Arabisch is, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partijen dit niet hebben aangehaald in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Zij hebben enkel aangevoerd dat de kinderen hun moedertaal – wat aldus blijkt uit het verzoekschrift het Berbers is – niet beheersen qua lezen en schrijven, doch geenszins dat zij Berbers spreken, dat dit enkel een gesproken taal is en dat hierdoor de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko daar de voertaal er Arabisch is. Betreffende laatste stelling dient de Raad eveneens enerzijds nog op te merken dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering dat Berbers enkel een gesproken taal is en dat de voertaal in het onderwijs in Marokko (altijd) het Arabisch is – zij leggen hier geen enkel bewijs van voor – en anderzijds vast te stellen dat het betoog van de verzoekende partijen tegenstrijdig lijkt aan wat zij in hun aanvraag hebben vermeld. Immers wordt in de aanvraag gesteld dat zij de moedertaal niet beheersen qua lezen en schrijven – stelling die een geschreven taal veronderstelt – en wordt in het verzoekschrift dan weer beweerd dat Berbers enkel een gesproken taal is.

De verzoekende partijen tonen met hun betoog aldus niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt verduidelijkt waarom het feit dat hun kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven geen buitengewone omstandigheid vormt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.1.8. Voorts betogen de verzoekende partijen dat er geen enkele rekening werd gehouden met het werkelijke verloop van de schoolloopbaan van de oudste kinderen, dat Am. geboren werd in 2014 en dus 9 jaar werd in 2023, schoolplichtig is en sedert zijn 6 jaar – en nu in het vierde leerjaar – schoolloopt in het Nederlands, dat A. geboren werd in 2013 en 10 jaar werd in 2023 en het vijfde leerjaar volgt, dat de eerste schooljaren voor een kind zeer belangrijk zijn, dat het de eerste vaardigheden leert, zoals lezen en schrijven in de Nederlandse taal, dat een verwijdering van het grondgebied, ook al zou deze maar tijdelijk zijn, een niet meer in te halen achterstand betekent in het leerproces, te meer daar deze kinderen geen enkele notie hebben van de Arabische taal zodat ze geen aansluiting vinden in het onderwijs in Marokko. Zij vervolgen dat ook een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan als gevolg heeft, met alle nadelige gevolgen van dien, dat uit de bestreden beslissing totaal niet volgt dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de gevolgen van een onderbreking van de schoolloopbaan, rekening zou hebben gehouden met de werkelijke/de concrete schoolloopbaan van het kind, dat de oudste kinderen intussen instroomden in het lager onderwijs, dat de gemachtigde derhalve niet uitging van een correcte feitenvinding en also tot een onredelijk besluit kwam.

Betreffende het schoollopen van de kinderen wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name één jaar, tien jaar en acht jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen, qua lezen en schrijven. Echter, we stellen vast dat hun kinderen pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, temeer daar de kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Marokko. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen over een goede mondelinge beheersing van het Arabisch beschikken. Veronderstelling die verder ondersteund wordt door de vaststelling dat geen van de ouders bewijzen voorlegt van Nederlandse lessen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen, minstens tot op zekere hoogte, vertrouwd zijn met de Marokkaanse taal en cultuur en dat zij zich opnieuw vlot kunnen aanpassen aan de taal en scholing in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partijen verduidelijken geenszins hoe het in rekening nemen van het werkelijke verloop van de schoolloopbaan van de oudste kinderen, dat Am. geboren werd in 2014 en dus 9 jaar werd in 2023, schoolplichtig is en sedert zijn 6 jaar – en nu in het vierde leerjaar – schoolloopt in het Nederlands, dat A. geboren werd in 2013 en 10 jaar werd in 2023 en het vijfde leerjaar volgt, dat de eerste schooljaren voor een kind zeer belangrijk zijn, dat het de eerste vaardigheden leert, zoals lezen en schrijven in de Nederlandse taal, een ander licht werpt op voorgaande motieven. Immers blijkt uit deze motieven duidelijk dat de verwerende partij uitgegaan is van een omstandigheid dat de kinderen hier naar school gaan, dat het gaat om verplichte scholing en dat de oudste kinderen 10 en 8 jaar oud zijn. Ook blijkt nergens uit dat de verwerende partij ontkent of voorbij gaat aan het feit dat de eerste schooljaren voor een kind belangrijk zijn, dat het de eerste vaardigheden leert, zoals lezen en schrijven in de Nederlandse taal. Echter wijst zij erop dat niet aangetoond wordt dat scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland en dat de kinderen nog voldoende jong zijn waardoor er kan van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal beschikken, waarvan zij minstens noties hebben. Waar de verzoekende partijen menen dat een verwijdering van het grondgebied, ook al zou deze maar tijdelijk zijn, een niet meer in te halen achterstand betekent in het leerproces, te meer daar deze kinderen geen enkele notie hebben van de Arabische taal zodat ze geen aansluiting vinden in het onderwijs in Marokko, verwijst de Raad vooreerst op wat gesteld werd in punt 3.1.7. omtrent de Arabisch taal. De verzoekende partijen maken, gelet op de kennis van het Berbers in hoofde van de kinderen en het feit dat zij niet aantonen dat scholing niet mogelijk is in de Berberse taal, niet aannemelijk dat de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko en dus niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat niet aangetoond wordt dat scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland en dat de kinderen nog voldoende jong zijn waardoor er kan van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal beschikken, waarvan zij minstens noties hebben. De verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan dat een verwijdering van het grondgebied, definitief of tijdelijk, een niet meer in te halen achterstand betekent in het leerproces nu zij geenszins aantonen dat zij hun scholing en leerproces – eventueel tijdelijk – niet kunnen verderzetten in Marokko. Er is aldus geen sprake van een onderbreking van een schoolloopbaan of van een leerproces.

Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat ook een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan als gevolg heeft, met alle nadelige gevolgen van dien, dat uit de bestreden beslissing totaal niet volgt dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de gevolgen van een onderbreking van de schoolloopbaan, rekening zou hebben gehouden met de werkelijke/concrete schoolloopbaan van het kind, dat de oudste kinderen intussen instroomden in het lager onderwijs, dat de gemachtigde derhalve niet uitging van een correcte feitenvinding en alzo tot een onredelijk besluit kwam.

3.1.9. De verzoekende partijen menen verder dat elke beslissing in verband met een minderjarige uitdrukkelijk de motivatie moet inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet, met name dat werd getoetst aan het hoger belang van het kind. Zij vervolgen dat deze positieve verplichting om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen bij de gemachtigde ligt telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen, dat de artikelen 3, 6, 12 en 28 al directe werking hadden in onze rechtsorde en deze nu ook bekrachtigd werden door artikel 22bis van de Grondwet, waarna zij de inhoud van de voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag weergeven. Zij verwijzen naar de prille schoolloopbaan van de oudste kinderen en de blijvende nadelige gevolgen die een terugkeer naar Marokko, ook al is deze tijdelijk, heeft op de schoolloopbaan en menen dat er bijgevolg in de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, wat indruist tegen artikel 22bis van de Grondwet. De verzoekende partijen betogen dat de andere overweging van de gemachtigde, met name dat het kind alhier naar school gaat niet aanvaard kan worden als buitengewone

omstandigheid daar zij niet aantonen dat een scholing niet elders kan verkregen worden, ter zake niet dienend is, dat bij de beoordeling van de door hen in het verzoekschrift ingeroepen bijzondere omstandigheden deze omstandigheden beoordeeld moeten worden zoals zij zich voordoen, dat of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, *hic en nunc*, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld kan worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan worden gehouden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoelen. De verzoekende partijen besluiten dat de gemachtigde niet zorgvuldig te werk ging en daardoor ook tot een niet empirisch gesteund besluit kwam.

Waar de verzoekende partijen stellen dat elke beslissing betreffende een minderjarige uitdrukkelijk moet motiveren waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet, met name dat werd getoetst aan het hoger belang van het kind, blijkt dat dit *in casu* is gebeurd en dit als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter hier geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name één jaar, tien jaar en acht jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen, qua lezen en schrijven. Echter, we stellen vast dat hun kinderen pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, temeer daar de kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Marokko. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen over een goede mondelinge beheersing van het Arabisch beschikken. Veronderstelling die verder ondersteund wordt door de vaststelling dat geen van de ouders bewijzen voorlegt van Nederlandse lessen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat hun kinderen, minstens tot op zekere hoogte, vertrouwd zijn met de Marokkaanse taal en cultuur en dat zij zich opnieuw vlot kunnen aanpassen aan de taal en scholing in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer een waar trauma zou veroorzaken bij hun kinderen. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse

schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52- 0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3- 265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene nooit een aanvraag tot internationale bescherming indienden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn. Wat betreft artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dit Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C- 617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. De oudste kinderen verblijven pas sinds de zomer van 2019. Ze tonen niet dat hun kinderen hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Uit de goedkeuring van twee visumaanvragen blijkt dat hun situatie in Marokko, minstens in 2019, stabiel was aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Betrokkenen tonen niet aan dat er, afgezien van de broer van mijnheer, familieleden in België verblijven, waardoor aangenomen mag worden dat hun familieleden zich in het land van herkomst bevinden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in het land van herkomst niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader, kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij motiveerde omtrent het hoger belang van de kinderen en meer specifiek omtrent de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen betreffende het schoolgaan van de kinderen van de verzoekende partijen in België. Door louter de elementen van hun aanvraag te herhalen tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. In de mate dat de verzoekende partijen wijzen op de blijvende nadelige gevolgen van een terugkeer naar Marokko op de schoolloopbaan, laten zij na te verduidelijken welke deze blijvende nadelige gevolgen zouden zijn. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko; dat niet onterecht werd gemotiveerd dat niet aangetoond wordt dat scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland en dat de kinderen nog voldoende jong zijn waardoor er kan van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal beschikken, waarvan zij minstens noties hebben; dat dan ook niet blijkt dat een verwijdering van het grondgebied een niet meer in te halen achterstand betekent in het leerproces en dat er geen sprake is van een onderbreking van een schoolloopbaan of van een leerproces. De verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat met bepaalde elementen betreffende het hoger belang van hun kinderen geen rekening werd gehouden of dat de motieven van de eerste bestreden

beslissing die betrekking hebben op het hoger belang van de kinderen, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partijen citeren de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en stellen dat die waarborgen werden verankerd in artikel 22bis van de Grondwet. Zij voeren in hun verzoekschrift de schending van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aan.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen ‘self executing’ zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032: RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, is thans niet betwist dat de kinderen door hun ouders zijn vertegenwoordigd, zowel bij het indienen van de aanvraag als in de procedure voor de Raad en dat de verzoekende partijen op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid zijn gesteld bij het indienen van de aanvraag en dus voordat de bestreden beslissingen zijn genomen om voor de belangen van de kinderen te kunnen opkomen. De Raad is van oordeel dat het bepaalde in artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dan ook werd gerespecteerd.

Wat betreft artikel 22bis van de Grondwet, heeft de Raad *supra* reeds vastgesteld dat de gemachtigde *in concreto* is ingegaan op het hoger belang van het kind van de verzoekende partijen.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St., Kamer*, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St., Senaat*, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Waar de verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde de positieve verplichting heeft om rekening te houden met het hoger belang van het kind telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen, gaan zij er volledig aan voorbij dat het bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan hen toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen, dat uit hun uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel

precies bestaat. De verwerende partij diende aldus enkel na te gaan of de in de aanvraag aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaakten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in die zin dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om hun aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig laten uitschijnen dat er in de ontvankelijkheidsfase een positieve verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind bij de verwerende partij ligt. Zij tonen immers geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was om een ruimer onderzoek te doen dan dat van de elementen die door de verzoekende partijen in hun aanvraag werden aangehaald. Evenmin betwisten zij dat de verwerende partij geenszins heeft nagelaten om de elementen omtrent het hoger belang van de kinderen die in de aanvraag werden aangehaald te beoordelen en hieromtrent te motiveren.

In dezelfde zin kan aldus gesteld worden dat, waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij zonder verder grondig onderzoek niet kan beoordelen of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat zij buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen die hen verhinderen om een aanvraag om machtiging in het buitenland in te dienen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was van de verwerende partij om *in casu* te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen zodoende dat zij kan motiveren dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid. In die zin kunnen de verzoekende partijen dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij met “deze speculaties” geen rekening kan houden en dat het onzorgvuldig is om hierop haar beslissing te stoelen en hierdoor tot een niet empirisch gesteund besluit kwam. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kwam het immers aan hen toe om buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken en kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij nalieten om dit te doen.

3.1.10. De verzoekende partijen ontwikkelen verder kritiek op de in het licht van artikel 8 van het EVRM ontwikkelde motieven van de eerste bestreden beslissing omtrent hun gezins- en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken en aan te tonen op welke wijze een tijdelijke terugkeer om de aanvraag in te dienen in het herkomstland een schending zou betekenen van het recht op respect voor hun gezins- of privéleven.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partijen enerzijds en over hun privéleven anderzijds gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op de bescherming van artikel 8 EVRM omdat België het centrum geworden zou zijn van hun sociale en economische belangen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen

we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name de broer van mijnheer, zijn echtgenote en hun twee kinderen. Echter, er is geen sprake van samenwonen met deze familieleden noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. Dit wordt verder ondersteund door de vaststellingen dat alle zeven aanvragen gezinshereniging van mijnheer, in functie van zijn schoonzus, geweigerd werden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verzoekende partijen betogen dat zij een kerngezin vormen met hun kinderen en dat wegens het langdurig verblijf in België de economische en sociale belangen van het gezin in België gevestigd zijn. Betreffende het motief dat het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, betogen de verzoekende partijen dat deze afweging door de gemachtigde van de staatssecretaris niet werd gemaakt, dat hij dan ook niet heeft gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom in casu de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten, met name de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen, dat het nochtans gaat over een kerngezin bestaande uit ouders en kinderen, dat zij zich ook beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre dit ook de economische en sociale belangen van hun kerngezin beschermt, dat zij al meerdere jaren in België wonen, het centrum van hun belangen op het Belgische grondgebied ligt, te meer daar de schoolgaande kinderen hier volledig geïntegreerd zijn, dat gelet op de zeer jonge leeftijd waarop zij naar België kwamen, ze nooit school liepen in het herkomstland en zij alleen vertrouwd zijn met het Belgisch onderwijsstelsel, dat het dan ook onredelijk is te stellen dat zij niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden met België dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Zij betogen daarnaast dat de analyse die de verwerende partij maakt over de verhouding van het kerngezin en de overige

familieleden die in België wonen, met name of er al dan niet een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat, dan ook niet ter zake dienend is. Zij menen dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM buiten werking stelt met de motivering dat het hier om een tijdelijke scheiding gaat "*wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*", dat *in casu* uit niets kan afgeleid worden dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor de schoolgaande kinderen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken, dat in geval van de minste onzekerheid het belang van het kind moet primeren, dat dit ook primeert op het belang van de overheid, die stelt dat de kinderen, ook al is het tijdelijk, moeten verwijderd worden van het grondgebied om de aanvraag in te dienen in het herkomstland en dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen op het grondgebied zeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet via de gewone weg in te dienen maar wel in België.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partijen meermaals wijzen op het feit dat zij een kerngezin vormen met de kinderen en ook in dit licht menen dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt, dat zij niet, minstens onvoldoende, heeft gemotiveerd waarom geen buitengewone omstandigheid werd aanvaard, zij niet verduidelijken op welke wijze een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen gevolgen heeft voor het beleven van het gezinsleven, nu alle leden van het kerngezin zich naar het herkomstland dienen te begeven om aldaar een aanvraag in te dienen en de gezinskern aldus behouden blijft.

Met hun betoog gaan de verzoekende partijen er voorts aan voorbij dat de verwerende partij oog heeft gehad voor hun familie- en gezinsleven en hun privéleven, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend waarbij de redenen hiervoor uiteengezet worden. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een tijdelijke scheiding impliceert wat geen moeilijk te herstellen nadeel is, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin slechts gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, dat er *in casu* geen sprake is van samenwonen met de overige familieleden, noch van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat er voorts getuigenverklaringen zijn betreffende de sociale banden, dat hieruit echter niet blijkt dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat hieruit ook niet blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat zij niet aantonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische samenleving waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat zij met andere woorden niet aantonen dat de banden die zij zijn aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig aan België verbonden zijn dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. In de eerste bestreden beslissing wordt nog gemotiveerd dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat deze enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet dermate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partijen zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State bovendien benadrukt dient te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt en heeft gemotiveerd waarom artikel 8 van het EVRM het indienen van een verblijfsaanvraag in het buitenland niet in de weg staat, met andere woorden waarom het familie- en privéleven, inclusief de economische en sociale belangen waarop zij zich beroepen, in België geen buitengewone omstandigheid vormt. In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen

in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen dit geenszins aannemelijk maken. Ook door in het verzoekschrift enkel opnieuw erop te wijzen dat zij al meerdere jaren in België wonen en te stellen dat het centrum van hun belangen op het Belgische grondgebied ligt, te meer daar de schoolgaande kinderen hier volledig geïntegreerd zijn, dat gelet op de zeer jonge leeftijd waarop zij naar België kwamen, ze nooit school liepen in het herkomstland en zij alleen vertrouwd zijn met het Belgisch onderwijssysteem, tonen zij niet aan, mede in overweging genomen wat reeds uiteengezet werd omtrent de scholing en het hoger belang van de kinderen, dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet aantonen dat de banden die zij zijn aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig aan België verbonden zijn dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat het onredelijk is te stellen dat zij niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden met België dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

In de mate dat de verzoekende partijen voorhouden dat er onvoldoende werd gemotiveerd waarom *in casu* de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten, met name de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen, laten zij na toe te lichten omtrent welke aspecten van hun gezins- of privéleven de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende heeft gemotiveerd noch maken zij aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM buiten werking stelt met de motivering dat het hier om een tijdelijke scheiding gaat "*wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*", dat *in casu* uit niets kan afgeleid worden dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor de schoolgaande kinderen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken, dat in geval van de minste onzekerheid het belang van het kind moet primeren, dat dit ook primeert op het belang van de overheid, die stelt dat de kinderen, ook al is het tijdelijk, moeten verwijderd worden van het grondgebied om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kan verwezen worden naar wat reeds gesteld werd omtrent de scholing van de kinderen in het licht van een tijdelijke verwijdering en het hoger belang van de kinderen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko; dat niet onterecht werd gemotiveerd dat niet aangetoond wordt dat scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland en dat de kinderen nog voldoende jong zijn waardoor er kan van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal beschikken, waarvan zij minstens noties hebben; dat dan ook niet blijkt dat een verwijdering van het grondgebied een niet meer in te halen achterstand betekent in het leerproces en dat er geen sprake is van een onderbreking van een schoolloopbaan of van een leerproces. Waar de verzoekende partijen stellen dat *in casu* uit niets kan afgeleid worden dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor de schoolgaande kinderen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken, dat in geval van de minste onzekerheid het belang van het kind moet primeren, herhaalt de Raad nog eens dat het bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan hen toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek in het buitenland in te dienen, dat uit hun uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verwerende partij diende aldus enkel na te gaan of de in de aanvraag aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaakten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in die zin dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om hun aanvraag in te dienen in het buitenland. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was van de verwerende partij om *in casu* te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen zodoende dat zij kan motiveren dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid en dat de tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Met het betoog dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen op het grondgebied zeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet via de gewone weg in te dienen maar wel in België, blijkt dat de verzoekende partijen het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch slagen zij er met hun betoog niet in om de concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten noch tonen zij aan dat deze concrete motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partijen stellen nog dat de gemachtigde motiveert dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst slechts

tijdelijk zal zijn zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid, dat de eerste bestreden beslissing op dit punt onvolledig en onzorgvuldig voorbereid is, dat zeker nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, het voor de verzoekende partijen niet mogelijk is om de kinderen mee te nemen naar Marokko, zodat zij verplicht zullen zijn om de kinderen in België achter te laten, teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren. De Raad wijst in dit verband vooreerst naar hetgeen *supra* uiteengezet werd en waaruit blijkt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. In die zin maken de verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat het voor hen niet mogelijk is de kinderen mee te nemen naar Marokko, zodat zij verplicht zullen zijn om de kinderen in België achter te laten, teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren. De verzoekende partijen laten verder na concreet aannemelijk te maken dat en waarom de eerste bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig is voorbereid nu er geen duidelijkheid bestaat omtrent de termijn waarbinnen een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf die in het buitenland wordt ingediend zal worden behandeld. De Raad wijst erop dat niet van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij zich op voorhand reeds uitspreekt over de concrete behandelingsduur van een verblijfsaanvraag. Deze is afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. De verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijk tijdspanne zou behandelen en tonen niet aan dat een door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet als dusdanig is aanvaard.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.11. Waar de verzoekende partijen een onredelijkheid aanvoeren omdat het leed dat de kinderen door de bestreden beslissing kan aangedaan worden niet in verhouding staat tot het voordeel van de staat bij een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, volgt de Raad niet. Zelfs al behoudt de gemachtigde nog alle mogelijkheden bij een beoordeling ten gronde, zoals de verzoekende partijen aanstippen, houdt dit niet in dat hij moet afwijken van een strikte toepassing van de uitzondering op de regel van het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in het buitenland. Zoals eerder gesteld steunt het ontvankelijkheidsonderzoek op eigen criteria waaraan op zich reeds moet worden voldaan alvorens over te gaan naar het onderzoek ten gronde. Gelet op de aangevoerde buitengewone omstandigheden, gelet op de motieven hieromtrent die door de verzoekende partijen niet worden weerlegd, noch ontkracht, en gelet op het feit dat de verzoekende partijen geenszins verduidelijken waaruit het leed voor de kinderen zou bestaan, tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun kinderen disproportioneel lijden onder de bestreden beslissingen.

3.1.12. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met hun betoog dat er *in casu* voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn, laten blijken dat ze het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing maar merkt op dat zij geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is noch dat die steunt op onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekende partijen slagen er evenmin in concreet toe te lichten omtrent welke ingeroepen buitengewone omstandigheden uit hun aanvraag in de beslissing niet of onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

3.1.13. Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken met hun betoog ook niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partijen slagen er niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

3.1.14. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.2.1. De verzoekende partijen betogen:

“Zolang verzoekers niet alle rechtsmiddelen uitgeput hebben, zijn deze bevelen op zijn minst voorbarig te noemen en onredelijk te noemen.”

3.2.2. De Raad wijst erop dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nalaten om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door de bestreden bevelen wordt geschonden. De kritiek dat de bevelen minstens voorbarig werden uitgevaardigd daar zij niet alle rechtsmiddelen hebben uitgeput, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog enig belang hebben bij hun betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan over de beroepsprocedure gericht tegen de eerste bestreden beslissing en zij voorts niet verduidelijken welke (andere) ‘rechtsmiddelen’ zij beogen.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

3.2.3. De kritiek van de verzoekende partijen is dan ook dermate vaag dat deze kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER